

4. Zarzut czwarty: naruszenie zasady proporcjonalności

Zastosowanie aktu o usługach cyfrowych stanowi nieproporcjonalną ingerencję w podstawowe prawa i wolności skarżącej, a tym samym narusza zasadę proporcjonalności ustanowioną w art. 5 ust. 4 akapit drugi TUE. Po pierwsze, jedna generalna wartość ryczałtowa nie jest odpowiednia, a po drugie, nakładanie na skarżącą dalszych obowiązków nie jest już konieczne, ponieważ handel online jest już poddany nadmiernej regulacji.

5. Zarzut piąty: naruszenie obowiązku uzasadnienia

W swojej decyzji pozwana naruszyła obowiązek uzasadnienia przewidziany w art. 296 TFUE, w związku z czym decyzja ta nie jest zrozumiała dla skarżącej jako adresata. Brakuje w niej jakiegokolwiek subsumpcji pod definicję usługi hostingu w rozumieniu art. 3 lit. g) ppkt (iii) aktu o usługach cyfrowych, podczas gdy ma to decydujące znaczenie do celów stosowania art. 33 tego aktu.

- (¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2022/2065 z dnia 19 października 2022 r. w sprawie jednolitego rynku usług cyfrowych oraz zmiany dyrektywy 2000/31/WE (akt o usługach cyfrowych) (Dz.U. 2022, L 277, s. 1).
- (²) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2022/1925 z dnia 14 września 2022 r. w sprawie kontestowalnych i uczciwych rynków w sektorze cyfrowym oraz zmiany dyrektyw (UE) 2019/1937 i (UE) 2020/1828 (akt o rynkach cyfrowych) (Dz.U. 2022, L 265, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 5 lipca 2023 r. – Hypo Vorarlberg Bank/SRB

(Sprawa T-369/23)

(2023/C 314/14)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Hypo Vorarlberg Bank AG (Bregencja, Austria) (przedstawiciele: G. Eisenberger, A. Brenneis i J. Holzmann, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (Single Resolution Board – SRB)

Żądania:

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji wydanej przez SRB w dniu 2 maja 2023 r., dokument nr SRB/ES/2023/23, wraz z załącznikami, w zakresie, jakim dotyczą one obliczenia za 2023 r. składek pobranych ex-post, w każdym razie w zakresie, w jakim dotyczy ona skarżącej, oraz
- obciążenie SRB kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swej skargi strona skarżąca podnosi dziewięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy: Naruszenie art. 102 dyrektywy 2014/59/UE (¹), art. 69 i art. 70 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 806/2014 (²), art. 3 i art. 4 ust. 2 rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63 (³) a także naruszenie zasady proporcjonalności ze względu na nieprawidłowe określenie poziomu docelowego ze względu na to, że, wbrew ramom prawnym Unii, strona pozwana określiła zbyt wysoki poziom docelowy.

2. Zarzut drugi: Naruszenie art. 70 ust. 2 lit. b) rozporządzenia (UE) nr 806/2014, art. 103 ust. 7 dyrektywy 2014/59/UE, art. 6 ust. 1-6, art. 7 ust. 2, art. 20 i załącznika II do rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63 ze względu na brak zastosowania trzech wskaźników ryzyka, ponieważ pozwana, wbrew wymogom wynikającym z prawa Unii, nie zastosowała następujących wskaźników ryzyka „fundusze własne i zobowiązania kwalifikowalne posiadane przez instytucję powyżej minimalnych wymogów dotyczących funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych”; „stopień złożoności” oraz „możliwość przeprowadzenia skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji”.
3. Zarzut trzeci: Naruszenie art. 6 ust. 5 i 7, art. 7 ust. 2, art. 4 oraz załącznika I etap 2 rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63 ze względu na nieprawidłowe zastosowanie i wyważenie znaczenia wskaźnika ryzyka „objęcie instytucjonalnym systemem gwarancyjnym (Institutional Protection Schemes – IPS)”, w szczególności ze względu na to, że nie przeprowadzono żadnej oceny tego IPS.
4. Zarzut czwarty: Naruszenie istotnych przepisów proceduralnych ze względu na niedostateczne uzasadnienie decyzji

Zaskarżona decyzja narusza obowiązek uzasadnienia przewidziany w art. 296 ust. 2 TFUE oraz w art. 41 ust. 1 i 2 lit. c) karty ze względu na to, że nie zostały spełnione sformułowane przez Trybunał w sprawie C-584/20 P⁽⁴⁾ wymogi odnoszące się do zakresu obowiązku uzasadnienia.

5. Zarzut piąty: Naruszenie istotnych przepisów proceduralnych ze względu na brak uzasadnienia wyczerpania istotnych uprawnień dyskrecyjnych

Zaskarżona decyzja narusza obowiązek uzasadnienia przewidziany w art. 296 ust. 2 TFUE oraz w art. 41 ust. 1 i 2 lit. c) karty ponieważ w odniesieniu do zakresu uznania, jakim dysponuje strona pozwana, nie zostały wyjaśnione oceny dokonane przez pozwaną i podstawy ich dokonania. Nie można zatem wykluczyć arbitralnego wykorzystania przez pozwaną uprawnień dyskrecyjnych.

6. Zarzut szósty: Naruszenie istotnych przepisów proceduralnych ze względu na brak wysłuchania i naruszenie prawa do bycia wysłuchanym

Skarżąca nie została wysłuchana ani przed wydaniem zaskarżonej decyzji, ani przed wydaniem opartej na niej decyzji w sprawie poboru składek, wbrew temu, co przewiduje art. 41 ust. 1 i 2 lit. a) karty. Podobnie konsultacje przeprowadzone przez pozwaną nie umożliwiły przedstawienia rzeczywistych i kompletnych uwag w przedmiocie konkretnego obliczenia wysokości składek.

7. Zarzut siódmy: Niezgodność z prawem rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63 jako podstawy upoważnienia do wydania zaskarżonej decyzji oraz niezgodność z prawem metodologii korekty w zależności od profilu ryzyka ustalonego przez rozporządzenie delegowane (UE) 2015/63 i zakresu uznania pozostawionego SRB

Artykuły 4-7 i 9, 17 i 20 oraz załącznik I do rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63, na których opiera się zaskarżona decyzja, tworzą nietransparentny i błędny pod względem materialnym system ustalania składek, sprzeczny z art. 16, 17, 41 i 47 karty, w ramach którego przestrzeganie art. 20 i 21 karty oraz poszanowanie zasad proporcjonalności i pewności prawa nie są zagwarantowane.

8. Zarzut ósmy: Niezgodność z prawem rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 2015/81⁽⁵⁾ jako podstawy zaskarżonej decyzji

Zaskarżona decyzja narusza postanowienia traktatowe, ponieważ art. 8 rozporządzenia wykonawczego (UE) 2015/81 wykracza poza granice określone w art. 70 ust. 7 rozporządzenia (UE) nr 806/2014 w związku z art. 291 TFUE, a ani rozporządzeniu wykonawczemu, ani podstawie upoważnienia nie towarzyszy uzasadnienie spełniające wymogi określone w art. 296 ust. 2 TFUE.

9. Zarzut dziewiąty: Niezgodność z prawem dyrektywy 2014/59/UE i rozporządzenia (UE) nr 806/2014 jako podstawy upoważnienia do przyjęcia rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63 i rozporządzenia wykonawczego (UE) 2015/81, a tym samym do wydania zaskarżonej decyzji

Tytułem ewentualnym strona skarżąca podnosi niezgodność z prawem wszystkich przepisów dyrektywy 2014/59/UE i rozporządzenia (UE) nr 806/2014, które narzucają w sposób wiążący system składek wprowadzony przez rozporządzenie delegowane (UE) 2015/63 i przyznają stronie pozwanej zbyt daleko idące uprawnienia dyskrecjonalne. Ponieważ przepisów tych, a w szczególności art. 69 ust. 1 i 2, art. 70 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 806/2014 i art. 102 ust. 1 i 2 dyrektywy 2014/59/UE nie można zinterpretować w sposób zgodny z prawem pierwotnym, są one sprzeczne z zasadą ustanawiającą obowiązek uzasadniania aktów prawnych, zasadą pewności prawa oraz traktatami (w szczególności z art. 1 ust. 2 TUE, art. 15, 296 i 298 TFUE) oraz z kartą (w szczególności z art. 16, 17, 41, 42 i 47 karty).

- (¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiająca ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/EU oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. 2014, L 173, s. 190).
- (²) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiające jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 (Dz.U. 2014 L 225, s. 1).
- (³) Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) z dnia 21 października 2014 r. uzupełniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE w odniesieniu do składek ex ante wnoszonych na rzecz mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (Dz.U. 2015, L 11, s. 44).
- (⁴) Wyrok z dnia 15 lipca 2021 r., Komisja/Landesbank Baden-Württemberg i SRB, C-584/20 P i C-621/20 P, EU:C:2021:601.
- (⁵) Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) 2015/81 z dnia 19 grudnia 2014 r. określające jednolite warunki stosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 w odniesieniu do składek ex ante wnoszonych na rzecz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (Dz.U. 2015, L 15, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 6 lipca 2023 r. – Volkskreditbank/SRB

(Sprawa T-374/23)

(2023/C 314/15)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Volkskreditbank AG (Linz, Austria) (przedstawiciele: G. Eisenberger, A. Brenneis i J. Holzmann, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (Single Resolution Board – SRB)

Żądania:

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji wydanej przez SRB w dniu 2 maja 2023 r., dokument nr SRB/ES/2023/23, wraz z załącznikami, w zakresie, jakim dotyczą one obliczenia za 2023 r. składek pobranych ex-post, w każdym razie w zakresie, w jakim dotyczy ona skarżącej, oraz

— obciążenie SRB kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dziewięć zarzutów, które są identyczne z zarzutami podniesionymi w sprawie T-369/23, Hypo Vorarlberg Bank/SRB.